Удень, коли сонце звершає похід тріумфальний
Закуреним бруком
І стелеться стомлено сонний асфальт
Під жіночі легкі закаблуки,-
Тоді мені часом здається,
Що жде мене щось надзвичайне,
Що диво якесь світлосяйне,
Дощами умите і сонячним чаром повите,
Зненацька навстріч мені вийде...
І духом
Одним тільки рухом
Звільняюся я від журби навісної,
І плащ мій,
Злинялий від спеки палкої,
Просякнутий пилом до краю,
Із мене змійсто сповзає,
І я мов зникаю...